

Een nieuwe naam.

Ze staan heel lang dicht tegen elkaar aan. Stil, vasthoudend en krachtig is de druk van zijn handen op haar rug. Zij luistert ernaar. Het lijkt alsof ze elkaar in zich op willen nemen, door elkaar heen willen gaan op zoek naar een nieuwe naam.

Tegelijkertijd ervaren zij die nabijheid ook als een proeven van elkaars verschil, van de andere geur en huid.

Langzaam, met pijn als bij een geboorte laat hij haar los uit zijn armen. Zij vertelt hem over haar innerlijke dialoog.

Ze ervaren dan opnieuw hun eigenheid waarin zij wortelen en van waaruit zij zich verder kunnen ontplooien.

Maar in het heden raken beide elkaar in het merg van hun botten en in het diepst van hun hart, in alle lagen van hun zijn waar zij al hun verlangens beheren.

Naar elkaar kijkend weten ze dat ze ook zien wat ze willen zien, dat ze zichzelf in de ander zien en zoeken omdat ze ernaar hunkeren naar een mens zoals ze zelf het zijn. Ze doen dat en ze beschouwen het, ja kunnen het ook nog met elkaar delen, bouwend aan een nieuw verbond.

Totaal verrast zijn beide door de diepte van de eerste, tweede en derde ontmoeting. Onvoorbereid en overrompeld zijn beide door die hartstochtelijke ervaring in de herfst van hun leven.

Tegelijkertijd staan ze in dit nieuwe heden ook nog met beide benen stevig in de basis van het duurzame samenleven met hun levensgezel.

Stapsgewijs in deze levensfase gaan ze naast elkaar verwonderd en ontvangend hun toekomst in.

Ze geven elkaar een nieuwe naam passend bij de nieuwe geboorte diep binnen in hun ontmoeting.

Hij geeft haar de naam Mo. Mo is de afkorting van morgen.

Eerst noemde hij haar met een tedere glimlach 'twee januari', want zij had die datum genoemd voor de derde ontmoeting. Hij voelde zich overrompeld door die datum. Toen hij haar dat vertelde antwoordde ze dat ze eigenlijk had bedoeld: 'morgen al' en nog sterker 'elke dag'. Twee januari was een royale afzwakking daarvan. Maar 'Morgen' is geschikter als naam.

Wat een prachtige naam 'Morgen' ! Eigenlijk betekent het 'de ochtend van elke dag'. Zodoende is 'Morgen' geworden tot de ochtend, de morgen van de opgaande zon , het licht en de warmte van elke dag.

Mo!

Mo klinkt ook open, nog niet af, zelfs nog wordend.

Als hij haar met haar nieuwe naam noemt opent zij haar armen wijd omdat haar hart te groot lijkt voor haar lichaam en hij neemt haar in zijn armen, lang en nog dichter tegen zich aan.

Zij geeft hem de naam 'Barn' van barnsteen.

Barn is de afkorting van barnen dat branden betekent.

Barnsteen is een barnende of brandende steen.

Tijdens hun eerste ontmoeting rust haar blik even op zijn gezicht, want in de bespreking heeft hij net voor het eerst een belangrijke zin gezegd. Ze denkt dat hij lichtbruine ogen heeft want ze ziet een barnsteen uitstraling.

Na de bijeenkomst spreekt ze hem aan: "graag wil ik je nog spreken voor je naar huis vertrekt". Dat lukt. Ze vraagt hem:

"waar was je?

Nooit eerder heb ik je gezien".

Ze vertellen elkaar wat ze doen en wat ze van plan zijn te doen. Zij is aan het schrijven en als ze daarover vertelt ziet ze zijn gezicht oplichten en zich openen. Hij zegt dat zij hem inspireert en vraagt of hij haar op mag zoeken om over het schrijven te praten. Zij legt haar eerste dichtbundel in zijn handen als ze afscheid nemen van elkaar.

Tot haar blijde verrassing, komt hij naar haar toe.

Zij ontdekt dat ze elke dag met hem bezig is en verwondert zich over haar lichaam dat reageert als ze aan hem denkt. Zelfs een gedicht vloeit uit haar pen midden in de nacht.

Wat gebeurt met haar en met hem in de herfst van hun leven?

Ze ontmoeten elkaar weer en maken kennis met elkaar.

Verwondering vervult hun hart terwijl ze elkaar blijven bevragen. Zo gelijkwaardig zijn zij bij elkaar dat ze over alles kunnen praten en vragen stellen, wetende dat de ander dat ook doet. Ze kunnen

vertrouwen dat ieder zich zelf blijft. Samen zijn zij, heel dicht bij elkaar, tegelijkertijd blijven zij apart en eigenstandig.

Ontdekkend hoe de ander zich opent en zich geeft kunnen ze krachtig zijn in hun kwetsbaarheid.

De dialoog is zo intens en diep dat beider ademhaling verwonderd heen en weer golft tussen hen in.

Zo ontdekken beide en spreken het uit dat ze in deze ontmoeting kunnen genieten van het feit dat ze zeer persoonlijke ervaringen kunnen delen en daarbij voelen wat ze voelen van kruin tot teen: vreugde en verwondering, pijn en angsten verbonden met wensdromen en dagelijkse werkelijkheid. Samen kunnen ze er dan ook nog kijken naar wat ze met elkaar hebben gedeeld.

Wat een geluk, wat een aan elkaar toe vallen van een wederzijdse rijkdom! Dialoog zonder vrees, overgave zonder verlies van eigenheid.

In elkaars armen staand kan ze haar hartslag niet van de zijne onderscheiden. De ruimte om beide heen lijkt vol vruchtwater.

Zijn ogen ziet ze nu van heel dicht bij: ze zijn lavendel blauw maar door het blauw heen schijnen kleine fijne lichtjes van barnsteen.

Hij wil weten wat zij ziet en zij vertelt dat zijn hele uitstraling er een is van Barnsteen: warm en krachtig, hard en kwetsbaar.

Barn!

Barn is het ermee eens.

Beide herkennen en erkennen hun warme en krachtige eigenschappen die ze als talenten meegekregen hebben. Dat houdt voor hen in dat ze kunnen liefhebben met alle lagen van hun mens zijn.

Zij gaan vanaf nu hun eigen weg als een nieuw geboren Barn en een nieuwgeboren Mo, genietend van hun zijn zoals het is.

09-04-2015

Monika Jongerius-Joras